

lien, Grækenland, Indien, Irland, Kina, Paraguay og Venezuela.

De ovenfor gengivne bemærkninger, som disse stater har fremsat i anledning af deres underskrift af konventionerne, kan ikke alle karakteriseres som egentlige forbehold. Selvom nogle af forbeholdene er af væsentlig betydning, må de som helhed alligevel betegnes som lidet omfattende i sammenligning med de store og vidtrækkende reformer, som konventionerne indeholder, og i betragtning af de talrige skarpe og principielle modsætninger i opfattelsen, som gjorde sig gældende under forhandlingerne i Genève.

Konventionernes tekst indeholder ingen særlige bestemmelser om retten til at tage forbehold med hensyn til enkelte bestemmelser og retsvirkningerne af sådanne. Der kan anføres grunde for, at det i et tilfælde af en sådan af et stort antal lande undertegnet kodifikation af international ret på et vigtigt område, ikke burde være de enkelte deltagere tilladt at tilvejebringe en særordning for deres vedkommende ved at tage forbehold overfor bestemmelser, som andre af de kontraherende stater måske netop har betragtet som en forudsætning for, at de er gået med til aftalen, og at et sådant lovgivningsværk derfor enten må akcepteres eller forkastes som helhed. Spørgsmålet har i sin tid været gjort til genstand for en sagkyndig undersøgelse af et af Folkenes Forbund i 1926 nedsat udvalg („Tilladeligheden af at tage forbehold ved almindelige konventioner“, League of Nations, Official Journal, 8. årgang 1927, s. 880), der kom til det resultat, at en sådan ret ikke kan anerkendes i alle tilfælde. Imidlertid må i de heromhandlede konventioner de tagne forbeholds retsgyldighed sikkert anerkendes, så at altså den pågældende bestemmelse ikke kan forlanges respekteret af den stat, som har taget forbehold derimod. En naturlig følge heraf vil det imidlertid være, at de andre stater i forhold til denne stat da heller ikke er pligtige at respektere den bestemmelse, som der er taget forbehold overfor (forudsætning om gensidighed). Derimod kan et sådant forbehold fra en enkelt

stats side ikke påberåbes af de øvrige stater i deres indbyrdes forhold. Dette ville kun være tilfældet, såfremt konventionerne udtrykkeligt havde erklæret, at det var en forudsætning for deres anvendelse, at alle de deltagende lande respekterede dem (således i nogle af Haagkonventionerne af 1907, f. eks. den 4. konvention, art. 2). En sådan bestemmelse findes imidlertid ikke i de heromhandlede fire konventioner, der tværtimod lægger vægt på, at deres humanitære bestemmelser skal komme til anvendelse i videst muligt omfang, selvom ikke alle parterne er bundne deraf (anvendelse under borgerkrig, over for oprørspartier og i tilfælde af opsigelse af enkelte af de kontraherende lande, se f. eks. C.B.-konventionens art. 2, 3. stk., art. 3 og art. 158, sidste stk.).

Delegationen finder anledning til at henvende opmærksomheden på, at det er ønskeligt, at der nedsættes et særligt udvalg, der skal beskæftige sig med spørgsmålet om oprettelse af sanitære beskyttelseszoner samt med forberedelse til en lovgivning om beskyttelse af Røde Kors tegnet i overensstemmelse med konventionens bestemmelser, ligesom spørgsmålet om organisation af en hjælpetjeneste for sårede, syge og skibbrudne, og som fyldestgør konventionens fordringer, formentlig bør tages op til overvejelse, og det foreslås, at der nedsættes et udvalg til udarbejdelse af forslag om en sådan redningstjeneste ved Danmarks, Færøernes og Grønlands kyster.

Dette udvalg bør også tage spørgsmålet op om rettidig maling, kendetegn, natbelysning og flagføring m. v. for de fartøjer, der formentlig bør indgå i den omhandlede redningstjeneste ved Danmarks, Færøernes og Grønlands kyster, og mærkning af de installationer i land, der udelukkende anvendes til disse fartøjers humanitære virke (eksempelvis skal nævnes redningsvæsenets fartøjer og installationer dertil i land).

Der bør for værnene fremstilles et passende antal identitetsmærker og identitetskort i god tid, og der bør forberedes en organisa-